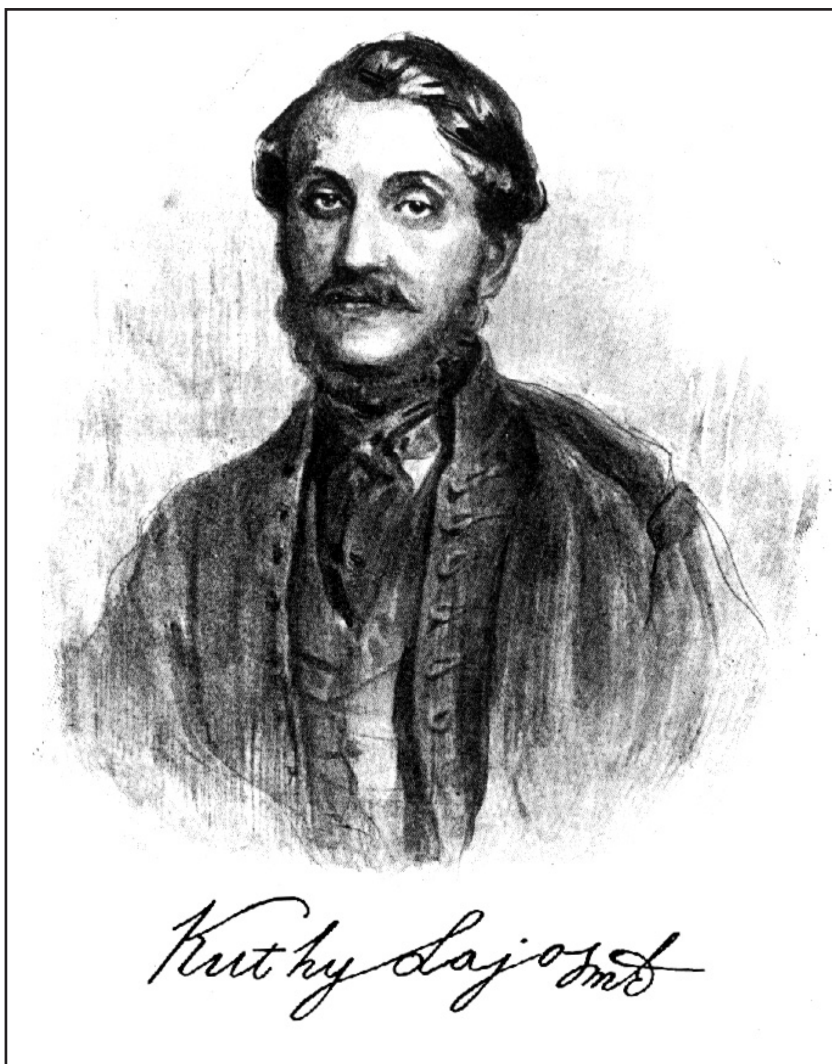
HAZAI REJTELMEK

Kuthy Lajos 150 év előtti jövendölése Magyarország rabszolgaságáról

A kommunista éra, mely a magyarságnak legsivárabb, legterméketlenebb korszaka volt, csupán egyetlen tekintetben: a hamis értékelések terén dicsekedhetik fölös rnennyiségű produktivitással. 1945-től, a „felszabadulásnak“ hazudott bolsevista szabadrablástól kezdve mind a mai napig a hamis előítéleteknek, hazug jelszavaknak, torz és tendenciózus eszme- és emberértékelésnek olyan tömegű nyűgével szőtte guzsba a magyarságot, hogy ebből a kötelékből kiszabadulni egyik legnehezebb, de egyben legszebb feladata is lesz az új, magyar fejjel, magyarul gondolkodó generációnak, ha lesz ilyen még valaha.

Magyarország valódi leigázása azonban nem 1945-ben, hanem már sokkal korábban megkezdődött, körülbelül akkor, amikor az első kaftános galiciai átlépte a magyar határt s nyomában ezrek és százezrek vetették magukat a gyanútlan magyar falvakra, városokra. A történelem meghamisításától, emberek, elvek, tudósok és művészek hazug értékeléséig minden eszköz jó volt, ami a magyarság gazdasági leigázásához segithette azt a sok, nagy étvágyú idegent, mely egy évszázadon át pokoli céltudatossággal építette itt a maga hatalmát.

A sok példa közül most csak egyet ragadunk ki. Egy elfelejtett, elsikkasztott, valamikor nagyhírű magyar irót, akinek könyveit talán senki sem olvassa, s nem is olvasta azok közül, aki a liberális vagy kommunista irodalomtörténetekből ismerte meg a magyar irodalmat. Ez az iró **Kuthy Lajos** (1813-1864), akinek nevét ma már az iskolákban sem tanítják, pedig a múlt század negyvenes éveiben a legsikeresebb, legkeresettebb íróink közé tartozott, akinek stilusa nagy hatással volt kortársaira, köztük a fiatal Jókaira is. Elfelejtették munkáit, híres novelláit, regényeit és el őt magát is. Utólérte a magyar tehetségek sorsa és

szegényen, mindenkitől elhagyatva halt meg. Diószegi szőllőjében lévő sírján már csak gaz és dudva terem és intelmei olyanok voltak, mint a vízre írott betű. Az irodalmi lexikonok - ha egyáltalán megemlítik - egyformán azt tanítják a balliberális szalmán kérődzőknek, hogy unalmas, zavaros könyveket írt, munkái tele vannak szertelenségekkel és gyenge jellemű ember volt, mert állást vállalt a Bach-korszak alatt.

Talán jobban megértjük, hogy miért volt szükség erre az irodalmi fémjelzésre, ha röviden ide írjuk, hogy Kuthy Lajos volt az a magyar író, aki már 1846-ban megjelent, prófétai látással írott regényében, a **„Hazai rejtelmek“**-ben megjósolta, hogy miként fogja Magyarországot száz év alatt meghódítani a zsidóság. Ezért, és csakis ezért kellett eltűnnie nyomtalanul a magyar irodalomból, hogy helyet adjon a molnárferencek, hunyadisándorok, szépernők, birólajosok nevével fémjelzett országhódító siserehadnak, akik a magyar tehetségek helyett arathatták le az irodalmi babérokat. Ezért kellett meghalnia - még Kuthy emlékének is. Utoljára 1906-ban adta ki a Franklin Társulat **„Hazai rejtelmek“** című, annak idején - 1847-ben - óriási sikert aratott regényét, melyhez az előszót nem kisebb személyiség, mint Mikszáth Kálmán jegyezte. Azóta nem akadt kiadó, aki vállalta volna, hogy újra nyilvánosságot adjon ennek a nagy magyar Kasszandrának. Mintha állami segédlettel irtanák a magyar tehetségeket és mintha bűn volna Magyarországon a magyar élet égető problémáival foglalkozni... Operett, szerelmi háromszöget tárgyaló szindarab, hejehujás cigánytörténetek, ez ami manapság a honkebleket deríti. Faji kérdés... társadalmi korrajz... - szélsőséges feleslegek.

Ebben a könyvben Kuthy Lajos előre megmondott mindent. Olyan tisztán, olyan világos bizonyossággal látta meg a mai Magyarország sorsát, hogy százötven esztendő előtt írt sorait olvasva kétségbeesetten kell azokon megdöbbenni, megállapítva azt is, hogy Kuthy próféciája 1998-ra az utolsó betűig beteljesedett.

A **„Hazai rejtelmek“** második kötetében (XXIV fejezet) **Löbl Simon** uzsorás ajkaira adja Kuthy ezt a jóslatot. Löbl heves beszélgetést folytat Szalárdy György gróf főispánnal, a tönkre jutott, karmai között vergődő magyar urral, akinek nyiltan, leplezetlenül elmondja a zsidóság céljait, terveit, feltárja azokat az eszközöket, melyekkel a zsidóság meg fogja hódítani Magyarországot. Ma,1998-ban szinte hátborzongató dolog olvasni ezt a százötven év előttii próféciát:

„Ez a mi zsebeinknek való hízoda“

- A kevés részvény - mondja Löbl - **mi magyar köröm között van, apránként idegen kézbe vándorol. Itt siettetve lesz a jövendő, hogy a magyar föld idegen országok technika provinciájává váljék. Nekünk erre törekednünk kell. Csak így leend az, hogy a folytonos szegényülésben, mi és utódaink, bővebb és könnyebb alkalmat nyerünk excellenciátok megtört és megfogyott fajában nemzetietlen pénzarisztokráciát alapítani.**

... Különösen mi, zsidó magyarok, vagy magyar zsidók, kik jövő uraságunkat akarjuk megépíteni, nem rakhatjuk az alap közé az idegenek kövét, nem segélyhetjük társunkká a bukott telektulajdonost, hogy midőn a ház felépül, salonjainkat elfoglalja és minket kiszorítson. Nekünk törni, nyomni, eltapodni kell minden csirázó versenyt és vetélyt, elzárni és betemetni minden felfakadó forrást, mely a pénzt, hatalmunk eszközeit a nemességhez szivárogtatná s új uralgást adna kezébe.“

Magyarországról szólva ekként folytatja elmélkedését Löbl Simon:

- „Ez a mi bőrünknek való hely, a mi zsebeinknek való hizoda. Igen alkalmatos héber konzervatórium, amelyben a jeruzsálemi fény megnő és felmagzik. Soha egy státus sem engedett a spekulánsoknak olyan bő és könnyű nyereséget, anélkül, hogy emberi vagy országos célnak általuk hasznot ne szerezne. A helybeli és jellem viszonyok egészen a malmunkra dolgoznak. Akármilyen politikai színű egyén legyen a nemzet élén, rögtön tamad párt, mely mielőtt magát úgy mutatná, hazaárulónak kiáltja ki, népszerűségét, hitelét aláássa, furkálja, szárnyát megnyírja s mikor se ti se tova nem tud mozdulni, saját pártja is odább áll tőle, hogy új zászló alá csapja magát, melynek tartója egy másik csoport által ismét le fog rántatni.

Azért sok jellem, sok tehetség kényelmei közé vagy szegény zugába vonja be magát és elpipázza erejét, rnert nem akar taps közt kezdett szerepet füttyön végezni, hogy végre mit se hasz-

náljon, aminek itt a legnagyobb művész is ki van téve. Látja excellenciád, hogyne örülne ennek a zsidó. Nekünk olyan nép kell, amely jeleseit becsülni nem tudja, mely egymással veszekszik.

Jóslás a numerus clausus eltörléséről

Mikor a könyv iródott, persze még sehol sem volt numerus clausus, de Löbl Simon még azt is megjósolta, hogy a rnagyar törvényhozás, miként fogja derekát beadni az idegen fajta érdekeinek.

„**Mi és feleink** - mondja az uzsorás - **ezer és ezer úton körmeinkbe tartjuk a pénzpiacot, az ipart idegen gyülevész nép űzendi s a magyar gazdatisztjeinkké lesz saját földjén. Ő vezeti a címet és zsellérkedik, mi pedig szolgáknak látszva országlunk. Míly mulatságos lesz majd az, ha a magyar urak, hideg kőszobákba gyülöngve, vagy elszigetelve értünk dolgoznak, ha diszparkjainkba hozzánk küldenek ki, megkérdeztetni, hogy mi és miként történjék. Ha mi igazgatjuk a törvényhozó szavát, s mondva rendeljük, hogy töröljenek el cikkeket a mi érdekeink szerint.**

Miénk lesz fény, divat, kitüntetés. Elfoglaljuk a közhelyeket, színházakat, sétányt, termeket, ünnep- és néztereket. Persze a magyarokéit, mert mi közcélból mit sern teszünk saját zsebünkre, hanem kezünkre csaklizzuk, vagy becsempészkedünk a kész érdekekbe.

Ötszáz család zsarolja a Magyarhont

Megdöbbentően beteljesedett Kuthy jóslata a magyarság szellemi és gazdasági leigázásáról ötszáz családnak mindenekfölött való hatalmáról, melyről ekképpen jövendöl a továbbiakban Löbl Simon:

- Csak nézzen szét excellenciád, hová vittük pár év alatt a közerkölcsöt. Író és művész fut, fárad, éjjelez s Szilveszter estélyén nem marad fillérje, mit újév napon koldusnak adjon. A közhivatalnok teng, nyomorog, nélkülöz, özvegye mégis kéregetni jár, a földbirtokos kétezer holdból nem képes családját ellátni s az iga-vonó nép éjt napot eggyé tesz, mégsem lakik jól egész év hosszában. Minden munkásosztály sinylik s érzi a pénz szűkét és csak a korhely uzsorás viheti véghez, hogy hatezer forint kamatjából a fővárosban keresetág nélkül, kényelemmel éljen s négy év alatt mégis tizenkétezer pengő tőkét tegyen félre. II. Endre korában nem sanyargatták jobban excellenciátok őseit őseink. Pedig, ha az üzéreket kutfejökre vissza viszszük s kit-kit helyére sorozunk, nern több, mint ötszáz család zsarolja Magyarhont. Ennek van alárendelve 14 millió ember sorsa, jövője, erkölcse. Ennek adózik az ország hallatlanabb kulcs szerint, mint valaha a legzsarolóbb hódítónak... Mindez tagadhatatlan tény s mindez közönyösen foly, mintha ugy kellene folynia.

A zsidóság adósai ülnek a képviselőházban

Jósol ezután Löbl Simon, az idegen érdekek szolgálatába szegődő képviselőházról is, ekképpen:

- ... Magok a sivalkodó honfiak, kik mint sirály minden vészt megkiáltanak, mellőzik szerepünket törvényhozás utján megtámadni. Egy-egy bűntettnél, mely ezrek közül napfényre vonaték, elszörnyednek, aztán a phrasisnak vége, s mi békén maradunk a gyakorlatban. Persze adósaink s ezeknek rokonai ülnek a zöldasztalok körül, kik nincsenek arra nevelve, hogy mint a rómaiak egykor, saját érdeküket veszélyezzék a t. c. hazáért s romlását gátolnák, ha fejük forogna is szóban. Sőt eszélyesen óvakodnak érdekeinkkel köztárgyalás utján surlódásba jönni, ugy hogy hatalmunkról alig vétetik más tudomás, mint a betáblázások nyugton hallgatott kötetei... No már, ha most, midőn még kevesen valánk, befolyásunk a kezdet nehézségei között, oly hirtelenül el tudott hatalmosulni, ha minden elemet érdekébe tudott hálózni s a köz értelmét és érzését hallagató rendszerbe nyügözé, hiheti-e excellenciád, hogy rabjaink és eszközünk szaporodtával az ország emancipálni tudja magát a pénzszolgaságból, mely csak egy vonallal jobb az ököljognál.

A bennszülött ősvér minden érdemlési módból ki van zárva.

És ezután következik a jóslat legmegrázóbban bekövetkezett, legteljesebben valóra vált része. Így mondja Löbl Simon:

- A népet félig már kivettük excellenciátok kezéből, kiveendjük egészen. Miénk lesz földje, szorgalma, saját személye. Aratunk vetésén, szürünk szöllejében, leszedjük fája gyümölcseit s végre elsőszülöttjét adandja zálogba, hogy eleget tehessen. A magyar nép még jobban elfogy, szegényedik s szerteszét falvakra pusztuland. A fővárosban ismeretlen gyülevész nép fog kóvályogni, közöttük egy-két vagyontalan magyar, aki másokért dolgozik.

A nemzeti ifjuság ivadékról ivadékra felnövend, nyomor közt, kilátás nélkül. Először láz és undor kapja meg s bőszen kérdezi: hát haza ez, mely kevés lakóinak tápot nem tud adni? Haza ez, mely szorgalmam, képzettségem után nem tart el? Haza ez, melyben a bennszülött ősvér minden útról, minden alkalmazásból, minden érdemlési módból ki van zárva, hogy idegen csavargóknak legyen mit falniok? Érdemli-e ily hon, ily polgárzat, hogy vakon áldozatja legyek s emberi jogaimat erőszakkal vissza ne vivjam? De ezt csak az első kiábránduláskor fogja mondani, aztán megtöri a nyomor s az uralgó erő igájába térnek, azaz érdekeink alá. Egymást fogják marni kegyelmeinkért, szolgáinkká lesznek s nőiket, leányaikat adják el pénzünkért.

Valóban, mi szobrot emelhetnénk a törvényhozói észnek, mely országát ily bölcsen kezünkre ada. S még csak képmutatás sem szükséges már. Nem kell rejtve, lopódzva, utálat között járnunk, nem kell elbuvni élvezeteinkkel. Az utcákon hunyászkodott, vagy üdvözlő arcok fogadnak, a középosztály iránt gőgösek, nagyok ellenében gorombák lehetünk, kiönthetjük gyűlöleteinket. Kitárhatjuk titkainkat, leálorcázhatjuk jellemünket, elárulhatjuk osztályunk gyengéit: feleim biztosítvák, hogy nyiltság s dacoló erőszak nem árt, nem ingerel torlást, nem idézhet gyógyszert, mert rabszolgáink egyet nem értenek.

Ennyi talán elég az idézetekből. Utoljára mégcsak azt hangsúlyozzuk, hogy mindezt 150 évvel ezelőtt - 1846-ban - írta szegény Kuthy Lajos. Vajon mit írna ma 1998-ban, midőn a jóslat beteljesedvén a saját bőrén és lelkén érzi egy pusztuló nemzet, hogy utolsó betűig valóra vált nagy írójának próféciója, melyet Löblék rabszolga magyarságának már olvasni sem szabad. Vagy - Uram Isten -, talán már nem is akarja olvasni!

Dobszay Károly

(Magyarok Vasárnapja, 1999. február)